

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce, soudkyně JUDr. Veroniky Burianové a soudce Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: **Mgr. Z. V.**, narozený dne X,
trvale P.,

proti

žalovanému: **Generální ředitelství cel**,
sídlem Budějovická 1387/7, 140 00 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2021, č. j. 48460-2/2021-900000-311,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 1. 12. 2021, doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) téhož dne, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2021, č. j. 48460-2/2021-900000-311 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „daňový řád“) zamítnuto odvolání žalobce ze dne 10. 9. 2021 a současně bylo potvrzeno odvoláním napadené rozhodnutí Celního úřadu pro Plzeňský kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 16. 8. 2021, č. j. 145457/2021-600000-11 (dále též jen „předmětný zajišťovací Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

příkaz“).

2. Celní úřad předmětným zajišťovacím příkazem vydaným podle § 167 odst. 1 daňového řádu ve spojení s § 20a a 20b zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“) stanovil žalobci povinnost, aby složením jistoty ve výši 2 318 663 Kč (dále jen „jistota“) zajistil úhradu dosud nestanovené a nesplátné spotřební daně z minerálních olejů za zdaňovací období březen 2011.

II.

Žaloba

3. Žalobce v úvodu své žaloby namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí, jakož i předmětného zajišťovacího příkazu, když podle jeho názoru k vydání zajišťovacího příkazu nebyly splněny zákonné podmínky.
4. Po stručném shrnutí argumentace celního úřadu obsažené v odůvodnění předmětného zajišťovacího příkazu žalobce tuto argumentaci označil za čistě účelovou, vedenou tendenční snahou o vytvoření dojmu nutnosti vydání zajišťovacího příkazu. Úvahy celního úřadu žalobce měl za zcela nelogické a neudržitelné.
5. Žalobce namítal, že celní úřad vydání zajišťovacího příkazu odůvodňoval především zjištěným převodem 1 500 000 Kč realizovaným den před žalobcovým nástupem do výkonu trestu. Zdůraznil, že v době tohoto i dalších jemu vytýkaných převodů celní úřad vůči němu neučinil na poli vyměřovacího řízení žádný krok. Termínem „zbavování se majetku“ se pak správní orgány snaží navodit dojem naléhavosti vydání zajišťovacího příkazu. Rozhodnou je však okolnost, že žalobce nepřevedl veškeré prostředky, které se na tomto jeho účtu nacházely. Jiná situace by také podle žalobce nastala, pokud by správce daně již vůči žalobci učinil některé konkrétní kroky – např. vydal platební výměry, resp. pokud by žalobce začal převádět prostředky po doručení platebních výměrů, protože pak by skutečně bylo možné uvažovat o zbavování se majetku.
6. Žalobce dovozuje, že žalobou napadené rozhodnutí i jemu předcházející zajišťovací příkaz jsou v rozporu s judikaturou týkající se zajišťovacích příkazů. Konkrétně s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018, č. j. 6 Afs 373/2017 – 38. Žalobce má za to, že tento judikát je třeba na projednávanou věc aplikovat bezesbytku. A to z pohledu, v jakém rozsahu žalobce se svým majetkem (finančními prostředky dislokovanými na jeho účtech) nakládal bezprostředně před vydáním zajišťovacího příkazu. Žalobce v dané souvislosti opakovaně zdůrazňoval, že realizovaným převodem částky 1 500 000 Kč nevyčerpal veškeré prostředky na svém účtu č. 100530850/2250 na 0 Kč. Tím spíše, pokud poslední převod na tomto účtu proběhl dne 2. 9. 2020 a byl na marginální částku 10 500 Kč, a to bezmála rok před vydáním zajišťovacího příkazu. Na účtu vedeném Raiffeisenbank a.s. č. 8610080155/5500 neproběhla od jeho založení žádná transakce, přičemž zde je disponibilní zůstatek 50 000 Kč. Co se týče účtu u Air Bank, a.s. č. 1163303019/3030, tak je pravdou, že na tomto účtu probíhají transakce prostřednictvím platební karty. Jde však o transakce v řádu stovek korun. A to o úhrady za služby (Netflix a Spotify), které nestihl žalobce před nástupem do výkonu trestu zrušit. S ohledem na uvedené má žalobce za to, že bezprostředně před vydáním zajišťovacích příkazů na žádném z jeho účtů neproběhla transakce, která by snad mohla signalizovat snahu žalobce vyvést peněžní prostředky z dosahu celního úřadu. Celní úřad též upozaduje skutečnost, že celkem cca 50 % peněžních prostředků žalobce je dislokováno na účtu stavebního spoření. Na tyto prostředky nelze nahlížet jako na

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

prostředky likvidní, jež by bylo lze zcizit ze dne na den. Žalobce má proto za to, že jeho faktické jednání spolehlivě vyvrací nutnost využití zajišťovacího příkazu, tudíž vydání zajišťovacího příkazu odporuje zákonu a odkazované relevantní judikatuře.

7. K samotnému převodu částky 1 500 000 Kč žalobce ještě doplnil, že je logické, že před nástupem do VTOS bude činit veškeré kroky k zabezpečení záležitostí, které nebude mít z VTOS možnost řešit. Správními orgány akcentovaná skutečnost, že k převodu této částky došlo den před nástupem žalobce do VTOS, tak podle něj ztrácí na významu. Naopak za zásadní žalobce považuje skutečnost, že převod této částky nebyl následován převodem veškerých anebo valné většiny prostředků z majetku žalobce či vypovězením smlouvy o stavebním spoření. Žalobce rovněž poukázal na skutečnost, že sám a dobrovolně uhradil peněžitý trest, který mu byl uložen ve výši 500 000 Kč Krajským soudem v Plzni. Žalobce tak není nespolehlivým dlužníkem, který by se vyhýbal placení jemu stanovených peněžních povinností, jak účelově uvádí správní orgány s poukazem na několik let stará exekuční řízení. Žalobce zastává názor, že není možné zaměňovat charakter zjištěných aktiv na straně daňového subjektu a faktickou vůli daňového subjektu s těmito aktivy nakládat způsobem sledujícím obcházení či přímo ohrožení cíle správy daní.
8. Žalobce rovněž namítal, že předmětný zajišťovací příkaz neobstojí ani z hlediska požadavků dle § 20b zákona o spotřebních daních, neboť v projednávané věci nebezpečí z prodlení nehrozilo. Vydání zajišťovacího příkazu tak podle názoru žalobce bylo svévolí celního úřadu. Je tomu tak proto, že celní úřad zůstal po dobu více než jednoho roku od nabytí právní moci trestního rozsudku nečinný. Již tato okolnost sama o sobě vyvrací nutnost vydání zajišťovacího příkazu v režimu § 20b zákona o spotřebních daních. Podle mínění žalobce se nadto s touto argumentací, kterou žalobce vznesl již v odvolání, žalovaný vypořádal vágně a nepřesvědčivě. Je tomu tak proto, že celní úřad byl jako poškozený účastníkem trestního řízení s žalobcem. Pokud byl celní úřad pasivní, nelze z tohoto důvodu akceptovat závěr o možném prodlení žalobce. Zvláště pokud žalobce po tuto dobu nijak nenakládal se svými finančními prostředky, zejména prostředky na účtu svého stavebního spoření, kde se nachází cca 50 % prostředků žalobce.
9. Závěrem žalobce označil předmětný zajišťovací příkaz jako rozporný s § 167 odst. 1 daňového řádu a § 20b zákona o spotřebních daních, jakož i se soudní judikaturou. Navrhl provést k důkazu výpisy z dotčených bankovních účtů, které jsou obsaženy v daňovém spise. Svůj procesní návrh žalobce formuloval tak, že navrhoval zrušení jak napadeného rozhodnutí, tak i předmětného zajišťovacího příkazu.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 6. 1. 2022 navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Úvodem svého vyjádření žalovaný obsáhle zrekapituloval předchozí průběh řízení, poté vymezil předmět sporu a rovněž právní rámec a relevantní judikaturu. Dále pak podrobně zrekapituloval obsah žaloby, přičemž žalobní body rozdělil do tří bodů, k nimž připojil následující vyjádření. Nejprve ovšem předeslal, že žaloba je po obsahové stránce dílčí transpozicí podaného odvolání, kde žalobce uplatňoval v podstatě totožné námitky.
11. K prvému okruhu žalobních námitek, které označil jako „*vadné skutkové závěry*“, žalovaný předně odkázal na skutková zjištění celního úřadu a ve spise založené důkazy dokumentující (zajišťovacímu příkazu předcházející) jednání žalobce, coby odsouzeného

pachatele (organizátora) zločinu zkrácení daně podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění účinném do 30. 6. 2016 (dále jen „*trestní zákoník*“) spáchaného ve spolupachatelství s dalšími osobami, jakož i následné žalobcovy úkony – dispozice s peněžními prostředky – dislokovanými na běžných účtech u několika bankovních ústavů. Dále žalovaný odkázal na obsah trestního rozsudku Krajského soudu v Plzni ve věci sp. zn. 34 T 4/2015, výpisy z příslušných bankovních účtů žalobce zaznamenávající peněžní transakce na nich v období bezprostředně předcházejícím a následujícím po jeho nástupu k výkonu trestu odnětí svobody, tj. před vydáním zajišťovacího příkazu. Dále pak na rozhodné okolnosti obsažené ve správním spise, ze kterého jsou také patrné jednotlivé úkony celního úřadu svědčící o tom, že ve skutečnosti celní úřad nezůstal nečinný, neboť průběžně po celou dobu trestního řízení činil kroky směřující ke zjištění, v jaké fázi řízení se nachází trestní věc žalobce. Při zjišťování stavu trestního řízení celní úřad vycházel především z obsahu úřední desky krajského soudu, kde však došlo k vyznačení okamžiku nabytí právní moci trestního rozsudku připojením doložky právní moci k trestnímu rozsudku až dne 10. 2. 2021.

12. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že vyslovené skutkové závěry celních orgánů dostatečně přesvědčivě vystihují jednání, pohnutky a v neposlední řadě i charakter dispozice žalobce s peněžními prostředky, coby vysoce disponibilní složkou jeho majetku (*de facto* již jedinou), dislokovanými na jeho bankovních účtech v období před vydáním předmětného zajišťovacího příkazu. Za nerozhodné žalovaný považuje též žalobcem zdůrazňované okolnosti, že z jeho strany nebylo disponováno s peněžními prostředky na jeho účtu stavebního spoření a že vůči žalobci celní úřad nezahájil před vydáním zajišťovacího příkazu vyměřovací řízení. Není totiž podmínkou vzniku odůvodněné obavy ve smyslu § 167 odst. 1 daňového řádu, a to i ve spojení s § 20b zákona o spotřebních daních, aby bylo zjištěno, že žalobce činí kroky ke zcizení „veškerého“ svého majetku.
13. Podle žalovaného není též rozhodné, jakou procentuální část ve vztahu ke zbývajícimu majetku činí výše těchto prostředků. Naopak za rozhodnou považoval tu okolnost, že výše těchto finančních prostředků představuje pouze zlomek v budoucnu žalobci s největší pravděpodobností stanovené daně za zdaňovací období březen 2011 předběžně vyčíslené ve výši 2 318 663 Kč, resp. za zdaňovací období měsíců březen, duben, květen, červenec, srpen a září roku 2011 se jednalo o celkovou částku 22 995 219 Kč, která odpovídá výši celé zkrácené spotřební daně organizované právě žalobcem. Žalovaný je přesvědčen, že správním orgánům při vydání zajišťovacích příkazů nepřísluší nijak spekulovat o důvodech, které vedly žalobce k tomu, že své prostředky na účtu stavebního spořitelny nechal nedotčeny. Tedy, zda tak bylo např. proto, že odvolatel existenci zde dislokovaných prostředků prostě opomněl, či že se nedůvodně domníval, že správce daně bude případné peněžní prostředky žalobce dohledávat toliko na běžných účtech u běžných bankovních ústavů, a nikoliv i u specializovaných stavebních spořitelen, či pouze nechtěl přijít o výhody tohoto typu spoření, pro případ, že by tento typ účtu zrušil a prostředky vyvedl ze sféry dosažitelné správcem daně. Pro vydání zajišťovacího příkazu není též nezbytné, ale je spíše naopak neúčelné, aby celní úřad před tímto úkonem vůči žalobci zahájil vyměřovací řízení. Tím by totiž celní úřad žalobce upozornil, že koná úkony bezprostředně směřující k vyměření žalobcem zkrácené daně. Uvedené pak platí tím spíše, pokud byl tento majetek tvořen toliko peněžními prostředky dislokovanými na bankovních účtech, které jsou zcizitelné „ze dne na den“. Žalobce po dobu výkonu trestu nebyl omezen v právu nakládat se svým majetkem. Nic

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

by mu tak nebránilo, aby sám či prostřednictvím jiných osob disponoval s finančními prostředky na svých bankovních účtech, či prostřednictvím vydaných platebních karet. A to v dostatečném časovém horizontu předcházejícím vyměření daně, či vydání prostého zajišťovacího příkazu (toliko podle § 167 odst. 1 daňového řádu). Uvedené platí tím spíše, pokud má žalobce právní vzdělání a byl to on, kdo organizoval trestnou činnost odsouzených, spočívající v účelovém krácení daní. Musel si tedy být dobře vědom možných oprávnění správce daně, která budou nutně následovat poté, co bude ve výkonu trestu odnětí svobody. Tedy, že dojde k „obživení lhůty“ pro vyměření daně žalobci, a že s největší pravděpodobností hraničící s jistotou bude zkrácená daň žalobci nejen vyměřena, ale bude také na něm vymáhána.

14. Podle žalovaného se žalobce též mýlí, pokud dovozuje, že důvody k vydání zajišťovacího příkazu jsou dány pouze tehdy, pokud by žalobce ve zcizování peněžních prostředků ze svých účtů pokračoval i ve výkonu trestu odnětí svobody, resp. pouze tehdy, pokud by své jiné účty vyčerpal do stavu zůstatku blízkému částce 0 Kč. V takovém případě by totiž institut zajišťovacího příkazu ztratil své opodstatnění. Žalovaný tedy má za to, že nejsou opodstatněné žalobní argumenty o tom, že by bylo vydání předmětného zajišťovacího příkazu účelové, tendenční, a že závěry správních orgánů jsou nelogické a neudržitelné. Vyslovené závěry mají totiž dostatečnou skutkovou oporu.
15. Žalovaný se dále vyjádřil k druhému okruhu žalobních námitek, za který označil žalobcem namítané nesprávnosti právních závěrů správních orgánů o naplnění zákonných podmínek pro vydání napadeného zajišťovacího příkazu (§ 167 odst. 1 daňového řádu) a jeho rozpor s judikaturou kasačního soudu (sp. zn. 6 Afs 373/2017).
16. Jde-li o vytýkaný rozpor napadeného rozhodnutí s judikátem sp. zn. 6 Afs 373/2017, tak žalovaný zejména uvedl, že si je dobře vědom bohaté judikatury správních soudů, která podstatným způsobem dotváří poměrně kusou úpravu tohoto závažného institutu správy daní, a že napadené rozhodnutí ani jemu předcházející zajišťovací příkaz nejsou v rozporu s poukazovaným judikátem. Při posuzování otázky naplnění té které podmínky pro vydání zajišťovacího příkazu ve světle judikatury nelze izolovaně a dogmaticky vycházet toliko z jediného judikátu (event. jeho právní věty, či vytržené části jeho textu) týkajícího se zákonnosti jiného zajišťovacího příkazu (nadto vydaného za diametrálně jiných skutkových okolností). Naopak je třeba obezřetně vyjít z celého komplexu v úvahu přicházejících judikátů, neboť podmínky pro vydání zajišťovacího příkazu se mohou v individuálních případech značně lišit. O takový případ jde i v případě žalobcem poukazovaného judikátu, a to nejen pro odlišnost právního postavení žalobce a poukazovaného stěžovatele, ale i proto, z jakých důvodů bylo ze strany kasačního soudu tehdy oprávněně dovozeno, že změnu sídla stěžovatele z vlastních prostor do prostor pronajatých nelze považovat za silnou indicii odůvodněné obavy ve smyslu § 167 odst. 1 daňového řádu. Zvláště za stavu, kdy bylo doloženo a prokázáno, že stěžovatel není předlužený, ale je naopak zavedenou stabilní strukturou vlastníci majetek v řádu desítek až stovek milionů Kč, s desítkami zaměstnanců, který plnil své splatné daňové povinnosti, se správcem daně spolupracoval a svůj majetek neukrýval. Tedy za stavu, kdy bylo současně vyvráceno naplnění druhé kumulativní podmínky § 167 odst. 1 daňového řádu. Projednávaná věc tak je s poukazovaným judikátem nesrovnatelná.
17. Žalovaný dále vyjádřil přesvědčení, že judikturní závěry správních soudů je třeba vždy aplikovat přiměřeně na konkrétně zjištěný skutkový stav věci. Žalovaný rovněž odkázal na judikaturu, podle které naplnění odůvodněné obavy ve smyslu § 167 odst. 1 daňového řádu je třeba zkoumat individuálně ve vztahu ke konkrétním okolnostem případu (podle

judikátu sp. zn. 1 As 27/2014) a dále že k naplnění zákonných podmínek pro vydání zajišťovacího příkazu postačí, pokud se celní úřad v zajišťovacím příkazu opře o jednoznačně zjištěné skutečnosti svědčící tomu, že se stěžovatel pokouší vyvést majetek mimo dosah správce daně nebo i pokud se opře o ucelený okruh indicií, byť nižší intenzity (nepřímé důkazy), zakládající riziko, že se daňový subjekt pokusí cíleně vyhnout úhradě dosud nestanovené daně (podle judikátu sp. zn. 7 Afs 316/2018). Podle žalovaného v projednávané věci byly zjištěny jak indicie vysoké intenzity (zcizení značné části majetku před nástupem do výkonu trestu a odčerpávání majetku i poté ve výkonu trestu), tak i indicie nižší intenzity svědčící vysoké pravděpodobnosti toho, že se může žalobce úhradě budoucí daně vyhýbat (jeho subjektivní vztah k plnění platebních povinností vůči státu, nutnost provádění exekuce i bagatelních platebních povinností, faktická dispozice s platebními prostředky žalobce ze strany jiných osob) a že tak bude vybrání daně ohroženo. Žalovaný připomenul jednotlivé platby, které jsou popsány v zajišťovacím příkazu, a zdůraznil, že finanční prostředky nacházející se na účtech žalobce lze v krátkém časovém horizontu odčerpat ze sféry vlivu správce daně, a to i přesto, že žalobce byl v dané době ve výkonu trestu odnětí svobody. Trvalé platby (úhrady služby Netflix a Spotify) prokazují existenci a platnost platebního prostředku k tomuto účtu, ze kterých lze podle pokynu žalobce provést výplatu prostředků. Žalovaný na tomto místě opětovně připomenul, že to byl žalobce, kdo podle trestního rozsudku organizoval předmětnou trestnou činnost spočívající v krácení daní, tedy činnost směřující k tomu, aby se na úkor státního rozpočtu České republiky sám obohatil krácením daní. K argumentaci žalobce o jeho „dobrovolné“ úhradě trestním rozsudkem uložené pokuty ve výši 500 000 Kč žalovaný poukázal na to, že žalobce uvedenou částku neuhradil dobrovolně, ale pod hrozbou přeměny tohoto druhu trestu na trest odnětí svobody v délce trvání dalších 6 měsíců. Z uvedených důvodů žalovaný nesouhlasil s žalobcem, že by nebylo prokázáno, že by žalobce činil kroky, jež by mohly mít za následek neuspokojení budoucího dluhu žalobce na spotřební dani.

18. K poslednímu okruhu žalobních námitek (namítaný rozpor s § 20b zákona o spotřebních daních) žalovaný předně odkázal na str. 11 (odst. 6) a str. 12 napadeného rozhodnutí. Dále žalovaný uvedl, že vydání předmětného zajišťovacího příkazu nebylo svévolí celního úřadu, jak namítal žalobce. Celní úřad v mezidobí od skutečného nabytí právní moci trestního rozsudku do vydání zajišťovacího příkazu nebyl nečinný. Z obsahu správního spisu (konkrétně položek č. 9 až 16) vyplývá, že celní úřad pravidelně zjišťoval stav trestního řízení žalobce, a to kontrolou stavu úřední desky Krajského soudu v Plzni. Podle žalovaného nelze celnímu úřadu oprávněně vytýkat, že jednal v důvěře v údaje úřední desky tohoto soudu, který zde k trestnímu rozsudku připojil údaj o nabytí právní moci (k němuž došlo dne 22. 5. 2020) až dne 10. 2. 2021. Celní úřad bezprostředně po zjištění, že je trestní rozsudek v právní moci, započal činit úkony vedoucí k dosažení cíle daňového řízení. Je třeba zdůraznit, že v případě žalobce již v průběhu trestního řízení daňové řízení neprobíhalo, a toliko nabytím právní moci trestního rozsudku došlo k jeho „obživení“ (§ 148 odst. 6 daňového řádu). Dokud nebylo pro celní úřad najisto postaveno, zda byl trestní rozsudek odsuzující žalobce v právní moci, nemohl v souladu se zákonem vykonávat žádné úkony.
19. Závěrem žalovaný doplnil, že i pokud by indicie k naplnění podmínky dle § 20b zákona o spotřebních daních byly shledány „slabšími“, nelze oprávněně dovozovat, že by napadený zajišťovací příkaz v této věci byl nezákonný. Dle judikatury i „slabší indicie“ svědčící naplnění jedné podmínky zajišťovacího příkazu mohou obstát, a to v případě, kdy váha těchto indicií bude „vyrovnána“ silnějšími indiciemi u zbylých podmínek, zde

silnými indiciemi svědčícími naplnění podmínek pro vydání zajišťovacího příkazu daných § 167 odst. 1 daňového řádu.

IV.

Replika a doplňující vyjádření žalobce

20. Žalobce podal na vyjádření žalovaného repliku ze dne 25. 1. 2022, v níž setrval na svých žalobních tvrzeních. Argumentaci žalovaného označil za částečně nepřiléhavou, nelogickou a v určitých částech za demagogickou. Následně žalobce s jednotlivými argumenty polemizoval, když co do podstaty ve své polemice setrval na žalobních tvrzeních.
21. Dále žalobce u soudu podal doplňující vyjádření ze dne 10. 2. 2022, v němž zopakoval, že předmětný zajišťovací příkaz byl celním úřadem vydán v režimu § 20b zákona o spotřebních daních, ačkoli v jeho případě nehrozilo nebezpečí z prodlení. Žalobce opětovně rozebíral pohyby na jeho účtech a zdůrazňoval časovou posloupnost. Opět namítal nečinnost celního úřadu a předkládal možnosti, kterých celní úřad mohl využít, aby zjištění o nabytí právní moci trestního rozsudku učinil dříve. Podle žalobce v jeho případě nebyly dány žádné indicie svědčící pro vydání zajišťovacího příkazu.

V.

Průběh řízení

22. Soud ověřil, že žaloba směřující proti napadenému rozhodnutí byla podána včas, neboť zákonná lhůta dvou měsíců byla dodržena (napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 11. 10. 2021, přičemž žaloba byla soudu doručena dne 1. 12. 2021). Dále soud konstatuje, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou (žalobce byl adresátem napadeného rozhodnutí), proti žalovanému, který je pasivně legitimován (jako odvolací orgán, který vydal napadené rozhodnutí), po vyčerpání řádných opravných prostředků (proti napadenému rozhodnutí není odvolání přípustné) a obsahuje všechny požadované formální náležitosti. Soud proto mohl přistoupit k věcnému přezkoumání žaloby.
23. O podané žalobě soud rozhodoval bez nařízení jednání ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť žalobce i žalovaný s takovým postupem výslovně souhlasili (viz replika žalobce ze dne 25. 1. 2022, č. l. 35, a vyjádření žalovaného ze dne 6. 1. 2022, č. l. 21).

VI.

Posouzení věci soudem

24. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. soud vycházel při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. Soud rovněž přezkoumal napadené rozhodnutí z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (srov. § 76 s. ř. s.), přičemž žádné takové vady neshledal.
25. Poté, co soud v projednávané věci v mezích žalobních bodů přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i předmětný správní spis, dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
26. Základní skutkový stav a průběh řízení žalovaný shrnul v čl. I. napadeného rozhodnutí, přičemž žalobce ve své žalobě proti takovému shrnutí nic nenamítal. Soud níže ve stručnosti rekapituluje výchozí skutečnosti posuzované věci a předchozí průběh daňového řízení, které byly relevantní pro jeho posouzení.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

27. Dne 14. 1. 2011 byly zahájeny úkony podle § 158 odst. 3 trestního řádu směřující k prověření skutečností nasvědčujících zkrácení spotřební daně z minerálních olejů v souvislosti s dopravou motorové nafty do skladu PHM v Plzeňském kraji, deklarovanou za použití falešných dokladů jako mazací olej. V téže věci byly souběžně zahájeny též úkony trestního řízení.
28. Dne 20. 4. 2015 byl celní orgán obeznámen o zjištěném úniku na dani a rovněž o podání obžaloby směřující mj. proti žalobci. Po seznámení se s podklady trestního spisu dospěl celní úřad k závěru, že po dobu přípravného řízení došlo k marnému uplynutí lhůty (§ 148 odst. 1 daňového řádu) k vyměření příslušných spotřebních daní žalobci. K vyměření těchto daní (zkrácených spotřebních daní) tak by bylo lze přistoupit pouze v případě, došlo-li by k pravomocnému odsouzení obžalovaných osob (§ 148 odst. 6 daňového řádu). Za tím účelem celní úřad průběžně na portále www.justice.cz prověřoval stav trestní věci projednávané u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 34 T 4/2015, o čemž svědčí úřední záznamy – informace o probíhajícím trestním řízení, které jsou obsaženy ve správním spise.
29. Dne 20. 4. 2021 celní úřad obdržel od Krajského soudu v Plzni jeho rozsudek ze dne 29. 4. 2019, č. j. 34 T 4/2015 – 11051 (dále též jen „*trestní rozsudek*“), který nabyt právní moci dne 22. 5. 2020 (doložka právní moci vyznačena dne 10. 2. 2021). Trestním rozsudkem byl žalobce uznán vinným z pokračujícího zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku, kterého se dopustil společně s dalšími dvěma odsouzenými tím, že ve velkém rozsahu zkrátily daň. V trestním rozsudku bylo rovněž konstatováno, že uvedeným jednáním vznikla ve smyslu § 4 odst. 1 písm. f), § 9 odst. 3 písm. e), § 44 odst. 1 písm. a), § 45 odst. 1 písm. b), § 46 odst. 1 písm. a) a § 48 odst. 1 zákona o spotřebních daních povinnost přiznat a zaplatit spotřební daň v celkové výši 22 995 219 Kč, přičemž odsouzení (včetně žalobce) ani částečně nezajistili přiznání a zaplacení této daně v rámci žádné z ovládaných společností ani jiným způsobem, čímž zkrátily spotřební daň v uvedené výši.
30. Dne 16. 8. 2021 celní úřad vydal předmětný zajišťovací příkaz, neboť na základě jím zjištěných skutečností dospěl k obavě, že budoucí stanovená spotřební daň z minerálního oleje – mimo jiné za zdaňovací období březen 2011 – bude v době její vymahatelnosti nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými obtížemi. Celní úřad na základě podkladů z trestního spisu a skutkových závěrů zdejšího soudu v trestním rozsudku učinil závěr, že se žalobce jednáním popsáním ve výrokové části trestního rozsudku stal plátcem spotřební daně z minerálních olejů a vznikla mu ve smyslu § 45 odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních povinnost přiznat a zaplatit daň z minerálního oleje uvedeného pod kódem nomenklatury 27101941 – motorová nafta (dále též jen „*spotřební daň z minerálních olejů*“). Podle předběžného závěru celního úřadu žalobci vznikla povinnost přiznat a zaplatit spotřební daň z minerálních olejů za zdaňovací období měsíců březen, duben, květen, červenec, srpen a září roku 2011 v celkové výši 22 995 219 Kč. Z toho pak částka připadající na spotřební daň z minerálních olejů za zdaňovací období březen 2011 činila 2 318 663 Kč. Ohledně majetkových poměrů žalobce celní úřad zjistil, že žalobce nedisponuje žádným živnostenským oprávněním a příjmy u něj nelze očekávat ani z jeho funkce předsedy správní rady společnosti VV inkaso a.s., neboť žalobce pobýval od 29. 7. 2020 ve výkonu trestu odnětí svobody. Podle výpisů z katastru nemovitostí a z registru motorových vozidel celní úřad zjistil, že žalobce v dané době již nevlastnil na území České republiky žádnou nemovitost, ani nebyl provozovatelem či vlastníkem motorového vozidla. Jde-li o finanční prostředky žalobce, tak podle zjištění celního úřadu tyto činily celkem 353 581,20 Kč. Šlo o finanční prostředky (zůstatky) na

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

několika bankovních účtech. Konkrétně u bank CREDITAS a.s. na účtu č. č. 100530850/2250 ke dni 30. 6. 2021 ve výši 68 335,53 Kč, u Raiffeisenbank a.s. na účtu č. 8610080155/5500 ke dni 25. 7. 2021 ve výši 50 000 Kč, u Raiffeisen stavební spořitelny a.s. na účtu stavebního spotřební č. 2612905504/7950 ke dni 27. 7. 2021 ve výši 162 498,20 Kč a u Air Bank a.s. na běžném účtu č. 1163303019/3030 k 30. 6. 2021 ve výši 72 747,47 Kč. Dále bylo celním úřadem zjištěno, že v období po nabytí právní moci odsuzujícího trestního rozsudku došlo k významnému odčerpání jeho finančních prostředků. Zejména se jednalo o prostředky z běžného účtu vedeného u banky CREDITAS a.s., kdy dne 28. 7. 2020 (tj. den před nástupem do výkonu trestu odnětí svobody) žalobce převedl 1 500 000 Kč. Dále pak byly z účtu žalobce provedeny platby dne 14. 8. 2020 ve výši 69 500 Kč a dne 14. 9. 2020 ve výši 10 500 Kč. Dne 2. 9. 2020 pak došlo z účtu žalobce k výběru hotovosti ve výši 10 000 Kč, a to přesto, že žalobce byl podle sdělení banky jediným oprávněným disponentem s prostředky na tomto účtu. Z osobního daňového účtu žalobce a z předcházejících vymáhacích řízení bylo zjištěno, že vůči žalobci byla dříve vedena tři exekuční řízení, a to srážkami ze mzdy pro dlužné částky (i) 1 000 Kč (vymoženo dne 27. 1. 2016), (ii) 2000 Kč (vymoženo dne 2. 10. 2017) a (iii) 4 500 Kč (vymoženo dne 7. 12. 2018). Celní úřad dále zjistil žalobcovu platební nekázeň při plnění veřejnoprávních povinností i v případě exekuce vedené vůči nemovitému majetku žalobce (konkrétně zápisu exekuce evidovanému na LV žalobce č. 9566 pro KÚ Plzeň Bolevec). Z uvedených zjištění celní úřad dovodil, že pokud jde o plnění veřejnoprávních povinností platebního charakteru, je osoba žalobce krajně nespolehlivá, snažící se případnou platbu, pokud ne přímo neuhradit, tak přinejmenším maximálně oddálit.

31. Jak již bylo uvedeno výše, žalobce podal proti předmětnému zajišťovacímu příkazu odvolání, v němž uplatnil dva okruhy odvolacích námitek, a to že (i) celní úřad nedostatečně odůvodnil svůj závěr o tom, že na žalobce lze pohlížet jako na plátce spotřební daně z minerálních olejů, a že (ii) nebylo dáno reálné nebezpečí z prodlení, coby nezbytný předpoklad pro aplikaci předběžné účinnosti a vykonatelnosti zajišťovacího příkazu dle § 20b zákona o spotřebních daních.
32. O žalobcově odvolání žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítl a předmětný zajišťovací příkaz potvrdil. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nejprve (i) podrobně shrnul předchozí postup celního úřadu a zjištěný skutkový stav, poté (ii) zrekapituloval odvolací námítky, (iii) vymezil právní rámec a relevantní judikaturu, (iv) obsáhle posoudil věc samu, a v závěru (v) zevrubně posoudil a vypořádal jednotlivé odvolací námítky, přičemž dovodil jednak přezkoumatelnost předmětného zajišťovacího příkazu, jednak hodnotil všechny odvolací námítky jako nedůvodné. Následně žalobce podanou žalobou učinil napadené rozhodnutí předmětem soudního přezkumu v tomto soudním řízení.
33. Soud konstatuje, že v posuzovaném případě byla předmětem sporu čistě právní otázka, a to otázka zákonnosti předmětného zajišťovacího příkazu, který celní úřad vydal k zajištění tehdy ještě nestanovené daně z minerálních olejů za zdaňovací období březen 2011 ve výši 2 318 663 Kč. Soud tudíž pro své posouzení nepotřeboval provádět žádné dokazování, když správní spis poskytoval dostatečný podklad pro vydání rozhodnutí. Navíc, žalobce učinil toliko obecný důkazní návrh „výpisy z dotčených bankovních účtů“, které ale byly součástí správního spisu a současně realizace příslušných plateb z bankovních účtů žalobce ani nebyla mezi účastníky řízení sporná.
34. Jak vyplývá z obsahu žaloby, resp. z výše zrekapitulovaného průběhu předmětného

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

daňového řízení, žalobce nezákonnost předmětného zajišťovacího příkazu spatřoval v rozporu s § 167 odst. 1 daňového řádu a dále pak v rozporu s § 20b zákona o spotřebních daních. Přitom namítal i rozpor se soudní judikaturou reprezentovanou rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018, č. j. 6 Afs 373/2017 – 38, kterýžto rozpor žalobce spatřoval v tom, že celnímu úřadu nebyly známy konkrétní poznatky svědčící zájmu žalobce nakládat s jeho aktivy způsobem ohrožujícím cíle správy daní. Naopak závěr celního úřadu, že žalobce se v posuzovaném případě stal plátcem spotřební daně z minerálních olejů, vůči kterému brojil ve svém odvolání a který žalovaný v napadeném rozhodnutí aproboval jako správný, žalobce již ve své žalobě nezpochybnil, tudíž jej ani neučinil předmětem soudního přezkumu. Žalobce ve své žalobě rovněž nebrojil proti výši jistoty, resp. způsobu určení spotřební daně z minerálních olejů, k jejímuž zajištění byla jistota určena, jak bylo stanoveno v předmětném zajišťovacím příkazu.

35. Soud ve svém posouzení vyšel zejména z následující relevantní právní úpravy a soudní judikatury.
36. Podle § 20a odst. 1 zákona o spotřebních daních *daň lze zajistit pouze způsoby a ve výši stanovené tímto zákonem nebo způsoby podle daňového řádu ve výši stanovené rozhodnutím správce daně. Dle odst. 2 téhož zákonného ustanovení platí, že v rozhodnutí o zajištění daně způsobem podle daňového řádu správce daně zohlední výši případného zajištění daně podle tohoto zákona tak, aby celková výše zajištění byla přiměřená.*
37. Podle § 167 odst. 1 daňového řádu *je-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz. Dále dle tohoto zákonného ustanovení rovněž platí, že zajišťovacím příkazem správce daně uloží daňovému subjektu úhradu v příkazu uvedené částky (odst. 2), přičemž u daně, která nebyla dosud stanovena, stanoví výši zajišťované částky správce daně podle vlastních pomůcek (odst. 4).*
38. Podle § 20b zákona o spotřebních daních *hrozí-li nebezpečí z prodlení, je zajišťovací příkaz účinný a vykonatelný okamžikem jeho vydání. Správce daně současně s vydáním zajišťovacího příkazu učiní pokus vyrozumět vhodným způsobem daňový subjekt o vydání zajišťovacího příkazu a sepiše o tom úřední záznam.*
39. K zákonným podmínkám pro vydání zajišťovacích příkazů existuje bohatá a ustálená judikatura správních soudů, která byla shrnuta např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2022, č. j. 9 Afs 88/2021 – 34 následovně:

„Pro vydání zajišťovacího příkazu musejí být splněny dvě podmínky obsažené v právě citovaném ustanovení, které NSS rozebral například v bodech 46 a 47 rozsudku ze dne 7. 1. 2016, č. j. 4 Afs 22/2015 - 104, č. 3368/2016 Sb. NSS: „(...) správce daně může vydat zajišťovací příkaz na daň dosud nestanovenou pouze tehdy, existují-li objektivní skutečnosti, které zakládají odůvodněnou obavu (tj. přiměřenou pravděpodobnost), že (i) daň bude v budoucnu v určité výši stanovena a zároveň že (ii) v době její vymahatelnosti bude tato daň nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými obtížemi. Tyto skutečnosti musí být uvedeny v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. Nejvyšší správní soud uvádí, že lze rovněž souhlasit s tím, že odůvodněnou obavu (tj. přiměřenou pravděpodobnost) lze vyhodnocovat jak jednotlivě ve vztahu k oběma výše uvedeným prvkům (stanovení daně a její budoucí dobytnost), tak i celkově. Pokud bude možno odůvodněnou obavu ve vztahu k jednomu či druhému prvku s jistotou vyloučit, pak zpravidla nebude možné zajišťovací

příkaz vydat. Pokud ovšem bude dána určitá míra obavy ve vztahu k oběma prokům, je možné např. nižší pravděpodobnost (slabší důvody) ve vztahu k budoucímu stanovení daně kompenzovat jasnými okolnostmi (silnými důvody) svědčícími o tom, že daňový subjekt se zbavuje majetku, který by mohl sloužit k uspokojení daňového nedoplatku, a naopak.

[...] k naplnění této druhé podmínky § 167 odst. 1 daňového řádu stačí důvodná obava buď z nedobytnosti celního dluhu v době vymahatelnosti, nebo z toho, že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, popř. mohou být naplněny varianty obě, neboť se navzájem nevylučují. [...]

Co se týče obav z nedobytnosti celního dluhu v době vymahatelnosti, NSS shrnul typické případy splnění této alternativy v bodě 67 rozsudku ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1 Afs 251/2017 - 40: „Zdrojem důvodných obav správce daně o budoucí vymahatelnost daně může být celá variabilita situací, z nichž však musí vyplývat skutečně reálná důvodnost takové obavy. Může jít např. o chování daňového subjektu v minulosti (např. opakované neplnění daňových povinností v zákonem stanovených lhůtách) nebo jeho aktuální ekonomickou situaci (např. stav majetku a závazků indikující hrozbu insolvence), a to ve spojení s dalšími okolnostmi, které správce daně zjistí např. analytickou vyhledávací činností, z nichž lze logicky dovozovat, že mohou negativně ovlivnit výběr daně. Jedná se typově například o situace, kdy daňový subjekt obchoduje za nestandardních podmínek a vykazuje vysoký obrat, avšak oproti tomu minimální zisk, na svých účtech generuje mnohamilionové částky, které obratem v hotovosti vybírá nebo převádí ve prospěch personálně propojených subjektů (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 9. 2017, č. j. 62 Af 113/2015 - 250), dále vlastní majetek buď velmi nízké hodnoty anebo vyznačující se vysokou likviditou (zpravidla jde o finanční prostředky na bankovním účtu) a činí kroky směřující k ukončení či výraznému omezení ekonomické činnosti.“ Ve svém rozsudku ze dne 16. 4. 2014, č. j. 1 As 27/2014 - 31, č. 3049/2014 Sb. NSS, pak NSS připomněl, že „naplnění odůvodněné obavy je třeba zkoumat individuálně ve vztahu ke konkrétním okolnostem případu. Bylo by velmi obtížné a málo funkční snažit se institut odůvodněné obavy vymezit či zpřesnit stanovením více či méně abstraktních nepřekročitelných mantinelů nebo mnohobodovým testem jeho použitelnosti. V té nejobecnější rovině proto pouze Nejvyšší správní soud konstatuje, že existence odůvodněné obavy musí být založena na konkrétních poměrech daňového subjektu, které musí být vztaženy k výši dosud nesplatné nebo nestanovené daně. Vydání zajišťovacího příkazu tak nelze spojovat výhradně se situací, kdy daňovému subjektu hrozí insolvence, kdy se daňový subjekt zbavuje majetku nebo kdy činí účelově kroky, které by podstatně ztížily nebo zmařily budoucí výběr daně. Jak správně konstatoval krajský soud, zajišťovací příkaz lze vydat i v případech, kdy ucelený a logický okruh indicií nižší intenzity svědčí o nedobré ekonomické situaci daňového subjektu, která ve vztahu k výši dosud nesplatné či nestanovené daně vyvolá obavu o schopnosti daňového subjektu daň v době její vymahatelnosti uhradit. Tento okruh indicií a závěry o ekonomické situaci daňového subjektu musí být přesvědčivě popsány v zajišťovacím příkazu (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2010, č. j. 9 Afs 57/2010-139).“ (srov. body [13], [14] a [17] cit. rozsudku).

40. Nutno podotknout, že obdobná obecná východiska pro vydání zajišťovacích příkazů jsou uvedena i v žalobcem odkazovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu vydaném ve věci sp. zn. 6 Afs 373/2017.
41. Žalobce sice v žalobě předně namítal rozpor předmětného zajišťovacího příkazu s § 167 odst. 1 daňového řádu, ovšem fakticky brojil pouze proti závěru o splnění druhé z uvedených dvou zákonných podmínek pro vydání zajišťovacích příkazů, když odůvodněný předpoklad, že mu bude v souvislosti s jeho trestnou činností spočívající ve

zkrácení daně v budoucnu v určité výši stanovena (doměřena) spotřební daň z minerálních olejů, v žalobě nezpochybnil. Tím žalobce omezil předmět soudního přezkumu na otázku naplnění druhé zákonné podmínky, tedy odůvodněné obavy z nedobytnosti spotřební daně z minerálních olejů v době její (pozdější) vymahatelnosti, přičemž platí, že stačí důvodná obava buď z nedobytnosti daňového dluhu v době vymahatelnosti, nebo z toho, že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi.

42. Soud poté, co se obeznámil s obsahem správního spisu, jakož i s odůvodněním předmětného zajišťovacího příkazu, plně souhlasí se správními orgány v tom, že poměry žalobce (žalobce byl pravomocně odsouzen za trestnou činnost spočívající ve zkrácení předmětné spotřební daně z minerálních olejů), ve spojení s konkrétními okolnostmi případu (zejména že žalobce nastoupil do výkonu trestu odnětí svobody, přičemž ale den před nástupem výkonu trestu odnětí svobody, jakož i krátce po nástupu trestu, převáděl značné finanční částky ze svých bankovních účtů, když jiným majetkem než finančními prostředky na bankovních účtech žalobce v dané době již nedisponoval), plně odůvodňovaly obavu celního úřadu z nedobytnosti spotřební daně z minerálních olejů, jež byla předmětem žalobcovy trestné činnosti a jež po pravomocném odsouzení žalobce za tuto trestnou činnost mohla být žalobci opět doměřena. Nutno připomenout, že po právní moci trestního rozsudku žalobce odčerpал finanční prostředky ze svých účtů v částce přesahující 1,5 mil. Kč, přičemž udělení pokynu k některým z těchto převodů, resp. jeden výběr hotovosti prostřednictvím platební karty, žalobce dokázal zajistit i v době, kdy již byl ve výkonu trestu. Soud souhlasí se správními orgány i v tom, že důvodnou obavu z odčerpání i zbývajících finančních prostředků zesilovala ta skutečnost, že žalobce má právnické vzdělání, pracoval v advokátní kanceláři a nepochybně se musel orientovat i v oblasti daní (když organizoval činnost směřující ke zkrácení spotřební daně z minerálních olejů), tudíž si mohl být vědom toho, že bude-li pravomocně odsouzen za trestnou činnost krácení daně, pak se správním orgánům otevře cesta k doměření předmětné daně, jež byla předmětem žalobcovy trestné činnosti. Soud v podrobnostech pro stručnost odkazuje na podrobná odůvodnění předmětného zajišťovacího příkazu i napadeného rozhodnutí, neboť v nich jsou jasně a srozumitelně popsána skutková zjištění jak ohledně stavu žalobcova majetku, tak i jednotlivé převody z jeho bankovních účtů, jakož i v dané době aktuální zůstatky na účtech žalobce, které ani zdaleka nedosahovaly výše předpokládané daňové povinnosti na předmětné spotřební dani z minerálních olejů za měsíc březen 2011, k němuž se vztahoval předmětný zajišťovací příkaz (srov. zejména str. 5 a 6 předmětného zajišťovacího příkazu a dále str. 3 a 4 a poté str. 11 a 12 napadeného rozhodnutí). Skutková zjištění správních orgánů mají oporu ve správním spise a jsou srozumitelná, logická a vzájemně souladná a doplňující se.
43. Na základě řádně zjištěného skutkového stavu pak správní orgány učinily správné závěry vycházející z relevantní právní úpravy i relevantní judikatury, které správně aplikovaly na zjištěné okolnosti žalobcova případu. Správní orgány vyšly z chování žalobce v minulosti, a to zejména z jeho protiprávní činnosti směřující ke zkrácení daně, jakož i z odčerpání většiny finančních prostředků z jeho bankovních účtů v návaznosti na jeho pravomocné odsouzení trestním rozsudkem. Rovněž správně přihlíděly k tomu, že žalobce bude minimálně po určitou dobu ekonomicky neaktivní, když bude ve výkonu trestu odnětí svobody, jakož i k jeho majetkové situaci, když v dané době již nevlastnil žádné nemovité věci, zpeněžitelné cenné papíry ani osobní vozidlo, přičemž zůstatky na bankovních účtech zdaleka nedostačovaly na úhradu daňových povinností, jejichž stanovení bylo lze důvodně očekávat. Soud i v tomto ohledu odkazuje na odůvodnění

předmětného zajišťovacího příkazu, jakož i napadeného rozhodnutí, s nimiž se plně ztotožnil.

44. Soud v dané souvislosti připomíná ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se naplnění povinnosti soudu náležitě se vypořádat s žalobními námitkami, podle které je přípustné, aby si soud, nedochází-li k jiným závěrům a je-li napadené správní rozhodnutí řádně odůvodněno, správné závěry žalovaného se souhlasnou poznámkou osvojil. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 25. 5. 2022, č. j. 7 Afs 396/2021 – 28 judikoval: *„Nepřezkoumatelnost rozsudku přitom nezpůsobuje ani skutečnost, že krajský soud odkázal na závěry učiněné správními orgány a uvedl, že se s nimi ztotožnil, případně některé tyto závěry v rozsudku citoval. Je-li napadené správní rozhodnutí řádně odůvodněno, je přípustné, aby si krajský soud, nedochází-li k jiným závěrům, správné závěry žalovaného se souhlasnou poznámkou osvojil (viz například rozsudky zdejšího soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006 - 86, ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, č. 1350/2007 Sb. NSS, nebo ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 - 47).“*.
45. Pokud žalobce spatřoval pochybení správních orgánů v tom, že vycházely především z převodů z jeho bankovních účtů realizovaných téměř rok před tím, než byl vydán předmětný zajišťovací příkaz, resp. že k vytýkaným převodům finančních prostředků nedošlo bezprostředně před vydáním předmětného zajišťovacího příkazu, pak soud upozorňuje, že zákon nepředepisuje, resp. ani judikatura nedovodila, že by správní orgány mohly přihlížet toliko k jednání daňového subjektu bezprostředně předcházejícímu vydání zajišťovacích příkazů. Určitá časová souvislost byla žádoucí, což v posuzovaném případě splněno bylo tím, že žalobce činil kroky v návaznosti na jeho pravomocné odsouzení za trestnou činnost zkrácení spotřební daně z minerálních olejů, a to nejen bezprostředně před nástupem výkonu trestu, ale i poté, co již byl ve vězení. Rovněž není dán požadavek na to, aby žalobce vyčerpal své finanční prostředky z bankovních účtů až do stavu blížícího se 0 Kč, jak namítal žalobce. Jak správně upozornil žalovaný, pokud by takováto podmínka existovala, pak by zajišťovací příkazy ztrácely smysl, neboť by na základě nich již nebylo co exektovat. Soud nesdílí ani přesvědčení žalobce, že by správní orgány upozadily skutečnost, že cca 50 % zbývajících finančních prostředků žalobce bylo na účtu stavebního spoření, neboť charakter bankovních účtů, na nichž měl žalobce uloženy své zbývajících finanční prostředky, v konečném důsledku nehrál podstatnou roli, neboť stále se jednalo o likvidní majetek žalobce odsouzeného za krácení daně, jehož bylo důvodné považovat za nespolehlivého dlužníka z hlediska plnění jeho veřejnoprávních povinností. Pro úplnost soud uvádí, že i s finančními prostředky na účtu stavebního spoření by mohl žalobce disponovat, byť by to pro něj mohlo znamenat jisté finanční postihy ze strany stavební spořitelny, případně by ztratil nárok na příspěvek státu, což by ovšem na riziku odčerpání finančních prostředků z tohoto účtu nic nezměnilo.
46. Soud souhlasil s žalovaným i v tom, že žalobcem namítaná „dobrovolná“ úhrada peněžitého trestu ve výši 500 000 Kč uloženého žalobci trestním rozsudkem nic nevypovídá o tom, zda lze či nelze žalobce hodnotit jako spolehlivého dlužníka z hlediska plnění jeho daňových, příp. veřejnoprávních povinností. Jak příznačně poukázal žalovaný, žalobce si nepochybně byl vědom toho, že v případě nesplnění peněžitého trestu by došlo k přeměně na trest odnětí svobody v délce 6 měsíců, tudíž žalobce nehradil peněžité trest zcela „dobrovolně“, ale pod hrozbou prodloužení jeho pobytu ve výkonu trestu odnětí svobody.
47. Je-li žalobcem argumentováno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

2018, č. j. 6 Afs 373/2017 – 38, pak soud konstatuje, že posouzení správních orgánů se v posuzovaném případě v žádném ohledu nedostává do rozporu se závěry obsaženými v uvedeném rozsudku kasačního soudu. Žalobce tvrdil, že z jím odkazovaného rozsudku kasačního soudu vyplývá, že *správce daně musí disponovat konkrétními indiciemi svědčícími o tom, že daňový subjekt vyvíjí snahu o zbavení se svých aktiv, která „musí bezprostředně předcházet vydání zajišťovacího příkazu“*. Jak již bylo uvedeno výše, žádný požadavek na to, že se musí jednat o snahu zbavovat se majetku *bezprostředně před vydáním zajišťovacího příkazu*, zákon nestanovuje a nedovodila jej ani judikatura, citovaný rozsudek ve věci sp. zn. 6 Afs 373/2017 nevyjímá. Naopak, jak již soud uvedl výše, žalobcem odkazovaný rozsudek kasačního soudu shrnuje obecná východiska pro posouzení zákonnosti zajišťovacích příkazů, která korespondují s výše shrnutou judikaturou a ze kterých správní orgány v posuzovaném případě správně vyšly. Navíc i skutkový základ případu řešeného v žalobcem odkazovaném rozsudku byl zásadně odlišný, když kasační soud nepřítakal závěru o důvodných obavách o dobytost daně, neboť proti takovému závěru stála řada skutečností, mezi kterými kasační soud zmínil zejména dlouhodobou úspěšnou podnikatelskou činnost daňového subjektu, který měl téměř 200 zaměstnanců, pravidelně dosahoval měsíčních obrátů v řádech desítek milionů Kč a disponoval poměrně rozsáhlým majetkem. Z osobních a majetkových poměrů žalobce popsanych shora je zcela zřejmé, že žalobci žádné takovéto skutečnosti v jeho prospěch nesvědčily. Lze tudíž uzavřít, že argumentace žalobce opírající se o rozsudek kasačního soudu vydaný ve věci sp. zn. 6 Afs 373/2017 nebyla důvodná, resp. odkazovaný rozsudek nesvědčil důvodnosti žalobcových námitek o tvrzené nezákonnosti postupu celního úřadu při vydání předmětného zajišťovacího příkazu.

48. Konečně soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že by postup celního úřadu byl v rozporu s § 20b zákona o spotřebních daních. Předně nelze souhlasit s tím, že by správní orgány aplikaci tohoto zákonného ustanovení nedostatečně odůvodnily. Celní úřad na str. 7 předmětného zajišťovacího příkazu popsal důvody, které jej vedly k přiznání účinnosti a vykonatelnosti zajišťovacího příkazu okamžikem jeho vydání, tj. že se jednalo o zajištění finančních prostředků, které byly v podstatné části vysoce likvidní a mohly být žalobcem převedeny v řádu několika minut, a to bez ohledu na to, že se žalobce nacházel ve výkonu trestu odnětí svobody, neboť i odtud byl v minulosti schopen si zařídit převody či výběr peněžních prostředků ze svých bankovních účtů. Žalovaný se pak odvolací námitkou žalobce o tvrzeném rozporu s § 20b zákona o spotřebních daních podrobně zabýval na str. 14 až 17 napadeného rozhodnutí, když k důvodům uvedeným celním úřadem, které aproboval, přidal ještě důvody vlastní. Žalovaný nebezpečí z prodlení navíc spatřoval zejména v osobě žalobce, jakožto pachatele zločinu spočívajícího ve zkrácení předmětné spotřební daně z minerálních olejů, u něhož bylo důvodné se domnívat, že jakmile se dozví o krocích celního úřadu směřujících v doměření předmětné daně, bude se snažit převést i zbývající své finanční prostředky. Žalovaný rovněž uvedl důvody, pro které nesouhlasil s dílčí námitkou žalobce o nečinnosti celního úřadu v mezidobí od nabytí právní moci trestního rozsudku do doby vydání předmětného zajišťovacího příkazu. Soud souhlasil s žalovaným, že celní úřad nebyl nečinný, neboť průběžně sledoval úřední desku zdejšího soudu a mapoval stav trestního řízení vedeného s žalobcem, přičemž o tom činil záznamy do správního spisu. Z těchto záznamů vyplývá, že i poté, co v žalobcově trestní věci rozhodl odvolací soud a spis se vrátil soudu prvního stupně, který vyznačuje doložku právní moci, žalobce podal stížnost, která musela být řešena. Doložka právní moci byla na trestní rozsudek vyznačena až dne 10. 2. 2021 a celní úřad obdržel trestní rozsudek s doložkou právní

moci dne 20. 4. 2021.

49. Navíc, žalobce v žalobě ani netvrdil, jak by se jím tvrzený rozpor s § 20b zákona o spotřebních daních, tj. přiznání dřívější účinnosti a vykonatelnosti zajišťovacího příkazu (a to v řádu několika dnů), mohl dotknout jeho práv, resp. v jakém ohledu a na jakých právech by měl být žalobce zkrácen. Čistě teoreticky, i pokud by v posuzovaném případě nebyly dány dostatečné důvody pro přiznání předběžné účinnosti a vykonatelnosti předmětného zajišťovacího příkazu, pak by se jednalo o dílčí nedostatek, který by ovšem neměl za následek zkrácení žalobcových práv, tudíž by nemohl vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, příp. i předmětného zajišťovacího příkazu.
50. Soud závěrem shrnuje, že na základě výše uvedených důvodů neshledal, že by řízení před žalovaným, resp. celním úřadem trpělo nějakou podstatnou vadou, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, ani že by žalovaný či celní úřad posoudili rozhodné právní otázky nesprávně.

VII.

Rozhodnutí soudu

51. Z důvodů shora popsaných soud shledal všechny žalobní námitky směřující proti napadenému rozhodnutí nedůvodnými, a proto žalobu ve výroku I. tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VIII.

Náklady řízení

52. Výrokem II. tohoto rozsudku soud rozhodl o nákladech řízení. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. má právo na náhradu nákladů ten účastník, který byl v řízení plně úspěšný. V projednávané věci by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Žalovanému nicméně žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ostatně žalovaný ani žádnou náhradu nákladů nepožadoval, a proto soud žádnému z účastníků řízení právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 7. února 2023

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu